

**„איך לא יצאו לנו
העיניים כאשר אנו
רואים שהבנות
שלנו יבשות,
והבנות שלהם
משגשות?”**

„המים שלנו הלכו אליהם!”

ההתנחלות פורחת
יש צמחיה שמשקים אותה פעמים אחדות בשבוע. מהצד השני הכל קמל ויבש.

ה חום כבר מאד. אנשים אינם יוצאים מפתח הבית. הם מסתתרים מפני הר יובש והצמא שמחכים להם בחוץ. מחיר הקוקה-קולה גבוה. „מספיק בשביל אוכל לכל המישפחה ביום.” אומרת אשה צעירה הנראית קשישה בכמה עשרות שנים מגייה לה. פניה קמוטות, עיניה עצובות והיא מעבירה את לשונה על שפתיה היבשות. „מים — אין. צריך לחשוב על כל כוס, אולי הילד צמא, אולי הגבר צמא, אולי הכבשים צמאות. אני אחרונה בתור. לא תמיד גשאר לי. כשאני הולכת לברו בחוץ, המים רותחים. אי אפשר לשתות.”

הכפר עוג'ה שוכן כ־12 קילומטרים צפונית ליריחו. תושבי המקום לא התעשרו במיוחד מהעבודה החקלאית, אך „הצ” לחנו להביא אוכל לילדים, אומרים האבות. במקום חיים כ־3000 בני-אדם. מחציתם פליטים, שהגיעו למקום ב־1948 אחרי ש הועברו מבתיהם ביפו, חיפה, לוד ומהמקום שנקרא היום מושב זכריה, בפרוודור ירו שלים. בני המקום, שאבות אבותיהם הת יישבו בכפר לפני מאות שנים, הם בעלי הקרקעות, הפליטים — פועלים שכירים. עד לפני ארבעה חודשים, גידלו בעוג'ה עגבניות, חצילים, לימונים ובעיקר בננות. השדות והעצים היו ירוקים, האנשים עבדו קשה מאד, אך לא התלוננו. את המים שאבו מהבאר, כדליים. את הצאן הובילו לתעלות-המים.

עכשו הכל יבש. הבארות חרבו, מימי הם הוטו לכוונים אחרים. הכבשים רזות. הן רובצות מתחת לעצים הבודדים, הן אינן משוטטות. „הן צמאות, אם יוון הר” בה ירצו לשתות הרבה, ואין” אומר הרר עה בן השמונה, שנהג את עדרם של אחי דים מבני הכפר.

„נשאר

רק מוות”

מ וכתר הכפר הוא איש קשיש מאד, אינו יוצא מפתח ביתו. „רק לבית הקפה בערב” מתלוצצים הנערים. בנו, הר הונג'ים, בעל חנות לדברי דואר, עיתר ניב, שקים וקופסאות ריקות ובעל תא-הסלפון היחידי במרחב של כמה קילור

דרי
של מים על הראש, ובגדים סמרטוטים. „ככה כל הילדות שלנו נראות היום,” אומרים בני עוג'ה.

„הבאר יבשה!”
אומר קשיש שנהג לבוא ולשאוב מים מהבאר שב עוג'ה עילית, „אין לנו מים יותר. הכבשים גוועות. האנשים צמאים. לאלה ממול, אין בעיות. אצלם יש הרבה מים בשביל כולם. הרבה מאד.”